

Nhạc Phạm Chinh Đông:

Chút Hương Trần Gian

Lâm Thanh

Đồng hương Trà Vinh thường nhắc tới nhạc sỹ Trúc Phương sau khi ông đã thành danh và được nhiều người khác nhắc tới. Trường hợp Phó Thu cũng vậy. Chúng ta thường hay biết trễ, vinh danh trễ những nhân tài của tỉnh nhà, có lẽ vì ít lưu tâm, hoặc chậm tìm hiểu hay chưa có ai giới thiệu trước. Chúng tôi không muốn đi sau như vậy nữa đối với trường hợp một người đồng hương cũng rất tài hoa của Trà Vinh.

Đó là Phạm Chinh Đông. Trong năm qua anh vừa cho phát hành một CD nhạc với tên là “Chút Hương Trần Gian”.

Trước khi giới thiệu kỹ hơn về đĩa nhạc này, thiết nghĩ cũng nên nhắc sơ qua về con người Phạm Chinh Đông. Quê Anh ở Biên Hòa nhưng vì vận nước đầy đưa, trước 75 anh về làm việc tại Long Toàn rồi mọc rễ luôn cũng ngay tại vùng đất nhiều thương khổ đó. Chúng ta rất cảm động về việc anh chọn Trà Vinh làm quê hương, càng quý mến anh hơn và coi anh là đồng hương quá ruột thịt khi anh đã từng vì Vĩnh Bình mà chịu quá nhiều gian nguy trước đây và những ngày tháng quá lận đận sau 75. Quê vợ anh ở Cái Đoi, Long Vĩnh. Tôi không thể không nói là tôi đã dành cho anh và gia đình vợ con anh sự quý mến chân thành. Sau khi “học tập” thật tốt ngay tại chính Long Toàn, anh đã được đi định cư tại Hoa Kỳ vào cuối tháng 8 năm 1996 theo diện HO và hiện sống ở thành phố Philadelphia, tiểu bang Pennsylvania, thuộc miền đông Hoa Kỳ. Anh là người đa tài. Về phương diện văn nghệ anh thường xuất hiện trên nhiều Đặc San Xuân Trà Vinh với những bài tùy bút độc đáo, mà nhiều lần tôi muốn gọi anh là văn-sỹ. Anh thường lấy tên nhân vật là Năm Hiệp, đó là tên thật của anh. Bây giờ anh viết nhạc.

Bên cạnh những bản nhạc của Bác sỹ Trần Cao Thăng viết về Càng Long, bài Em gái Trà Vinh, và một đồng hương khác tên Nguyễn Châu viết về Tiểu Cần đăng trong các Đặc San TV, chưa lần nào thấy có nhạc Phạm Chinh Đông. Đùng một cái, Năm Hiệp cho ra một album nhạc tình thật xuất sắc: “Chút Hương Trần Gian”. Nội cái tựa không nghe cũng đã thấy hấp dẫn rồi. Quả thật đây

phải là tác phẩm của một người có tâm hồn, có khiếu về nhạc và có trình độ nghệ thuật già dặn. Tất cả bấy nhiêu đủ để cho chúng ta gọi Phạm Chinh Đông là một nhạc sỹ. Vậy là Trà Vinh có thêm một nhạc sỹ, mà đáng lẽ chính chúng ta phải là người biết trước, ái mộ trước và hơn hết giới thiệu với nhau và bạn bè trước.

CD nhạc Chút Hương Trần Gian gồm có 12 bài, một trong đó có đăng trong Đặc San Trà Vinh năm nay là “Chút Nắng Quê Hương”. Trong phần mở đầu và giới thiệu có những lời như thế này: *Tâm tình của một thời thanh xuân không còn nữa, như một chút hương trần gian, xin còn mãi những thom tho...* Nghe đi nghe lại 12 bài ca, cảm tưởng chung của tôi là buồn quá. Buồn đây không phải là do cái âm điệu réo rắt, lời ca ướm át, mà chính ở chỗ nhạc sỹ đã nói lên được nhiều nỗi buồn của lứa tuổi chúng ta. Tuy chủ đề của đĩa nhạc là tình yêu, về môi tình đã mất hay những cuộc tình không tên nào đó, nhưng PCĐ cũng gói gắm nhiều thôn thức khác về phận người, vận nước và tình hoài hương. “*Tôi có nỗi buồn không ai thấy đâu*”!! Một bài của anh có lời ca như vậy, nhưng câu ca bằng qơ đó lại làm cho người nghe biết nhiều hơn, thông cảm nhiều hơn. Nhạc của Phạm Chinh Đông không ủy mị. Dù trải qua nhiều khổ đau, anh không trách người hận đời, lời ca vẫn hiền hòa như phát xuất từ một tấm lòng bao dung độ lượng. Anh cảm ơn tất cả những gì mà đời đã mang đến cho anh. Buồn vui gian khổ cũng đều cảm ơn!! Trong bài “*Tạ ơn người*” có câu: “*Tôi xin tạ ơn ai... đã đưa tôi vào vùng trời..., vùng trời nước mắt có mây giăng nhiều trên đường vắng...*”. Hầu hết bản nhạc được viết theo cung trưởng, với kết cấu tương đối bình dị hiền hòa, tiết tấu âm thanh cũng không réo rắt, mà linh động nhẹ nhàng, do đó âm hưởng lúc nào cũng ngọt ngào, bông bông, lâng lâng, lưu lại ấn tượng buồn dài man mác, khó phai mờ trong tâm thức người nghe. Mở đầu bằng bài *Như loài chim sơn ca*, rồi *Chút nắng quê hương*, *Từ trong cửa lớp*, *Ngày của người*, *Chút tình xót xa* và chấm dứt bằng bài “*Vẫy tay chào nhau*” với nỗi buồn xa xôi vời vợi!.. Những mộng mơ đầu đời, những kỷ niệm thần tiên, giờ như xa quá, cao quá, mất hút, như thuộc về cõi tiên xưa của một tiền kiếp. Thôi cũng đành vĩnh viễn

xa nhau! Làm sao tấm được hai lần trên dòng suối tiên hoa mộng ấy! Vẫy tay chào nhau đi em! Vẫy tay chào nhau đi em!!!

Anh đã viết văn rất hay. Trong nhạc lời lẽ cũng cũng thâm sâu vô lòng người. Có nhiều khúc âm điệu thật phóng khoáng, lời ca thật thanh tao, Anh từng sống ở Đà Lạt sương mờ, diễm ảo. Có nhiều khi tôi bắt gặp hơi nhạc Từ Công Phụng trong Chút Hương Trần Gian của anh. Có phải những người sống nơi cảnh non bồng có tâm hồn phiêu phiêu và cảm xúc nhẹ nhàng tương tự nhau?

Tất cả 12 bài hát có lẽ được những ca sỹ địa phương trình bày. Xin lỗi tôi chưa từng quen tên. Nhưng hầu hết các giọng ca rất điêu luyện và rất gọi cảm. Thanh Hoa, Thanh Duyên, Minh Trí, Thùy Dương, Quốc Duy, Huy Thế, Ngọc Sương v.v. mỗi người một vẻ. Tôi cũng bắt bị “cảm” mấy giọng ca này. Phạm Chính Đông còn có được dàn nhạc thật xuất sắc góp công thực hiện dish. Chắc phải là ban nhạc có tâm vóc. Lối chơi thật đa dạng, hòa âm tuyệt vời, bay bướm. Tai tôi nghe thấy rất nhiều thanh âm phong phú của nhiều nhạc khí đặc biệt đã chuyên chở được mọi ý nhạc của Phạm Chính Đông.

Như vậy Phạm Chính Đông đã là một nhạc sỹ. Dầu anh không muốn nhận “đanh hiệu” đó thì anh cũng đã từng được xem là nhạc sỹ. Vì người Trà Vinh ít nghe nhạc (chắc) nên chưa thấy đồng hương nào nhắc cho nhau biết điều đó. Tôi không rành nhạc lắm nhưng mạo muội viết mấy dòng này với tấm lòng, xin tránh cho tôi làm việc phê bình. Và cũng may thay! Nhờ một sự tiếp xúc gần hơn, chúng tôi mới biết thêm anh đã từng sáng tác nhạc từ xưa, trước ngày oan nghiệt đời đời. Hồi còn là cậu sinh viên măng sữa, PCĐ có sáng tác mấy bài hát rất phổ biến như: "*Trên cành cây cô đơn*" sáng tác năm 1968, ký tên Phạm Ngọc Hiệp, do hòa âm Lê Văn Thiện, Khánh Ly thu băng và Châu Hà hát trên Đài-Phát Thanh, "*Chuyện Mưa Mây*" (1969) mà ca sỹ Hương Lan đã hát lần đầu do ban nhạc Nhã Ca thực hiện 1970, hiện nay cũng được thu thanh trong nhiều dish qua các giọng ca Chế Linh, Trường Vũ và Mạnh Quỳnh. Bài thứ hai là "*Trả Lại Người Tình*", 1970, do Chế Linh ca. Bài này viết lúc anh rời thành phố để nhập ngũ Đà Lạt nên ban sơ bản nhạc có tên là "*Giã Từ Thành Phố*". Bài thứ ba là "*Đã Lỡ Duyên Rồi*", 1970, viết chung với Anh Việt Thanh do Thanh Phong ca.

Nhưng! Không phải chỉ có bấy nhiêu thôi. Phạm Chính Đông, nhạc sỹ khiêm nhường hay ẩn

đanh của quê mình, sẽ còn ra tiếp một CD thứ hai tại hải ngoại trong dịp đầu năm 2008 này. (*)

Xin cảm ơn Phạm Chính Đông. Trân trọng giới thiệu cùng tất cả đồng hương Trà Vinh những tác phẩm nghệ thuật quý báu. Cần có, để thưởng thức giải khuây, để nhớ, để kỷ niệm đời ly hương và để sưởi ấm lòng nhau. Trân trọng./.

Lâm Thanh,

Australia, ngày 29 November 2007.

(*) **Ghi chú:**

Nếu quý vị hay các bạn nào thích CD nhạc PCĐ vui lòng liên lạc với Phạm Ngọc Hiệp. Xin mở trang danh sách đồng hương ở cuối Đặc San Trà Vinh sẽ thấy rõ địa chỉ và số điện thoại.

Khi Chia Tay

ngày ấy

Chiều đã tím trên lưng đồi hoa trắng
Rừng thông xanh vừa rũ ngọn sương mù
Đường đất đỏ bước chân người xa vắng
Em về rồi, em có hiểu gì chưa ?

Anh ngồi đây ngắm từng con én lượn
Nghĩ băng quơ về mùa xuân sơ sinh.
Có áo em màu xanh trời ước mộng
Nụ hoa hồng anh trông lên tóc em.

Em cứ về ngủ yên thời tuổi nhỏ
Mắt nâu hiền đừng thao thức đêm nay.
Anh sẽ viết những bài ca thật nhỏ
Thả mây bay trên đầu tuổi thơ ngây.

bây giờ

Em ở đó thờ than đời hoang phế
Áo xưa phai còn nước mắt tình đầu.
Tóc sẽ trắng gọi mưa về kẻ lẻ
Rất tình cờ em có một miền đau.

Đừng thẳng thốt để nghe đời âm động
Lá cây khô vừa thức giấc đầu ngày.
Em có biết ngọn nguồn xưa thật vắng?
Dấu chân người thành cổ tích từ đây.

Xa lắm rồi người lang thang góc bể
Kẻ chân mây vẫn đưa mắt trông vời.
Có than thở, có nghìn đời kẻ lẻ
Chỉ là mơ, là mộng một mình thôi.

Phạm Chính Đông